

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Moterų klausimai

John Fenn, 2008 m. rugpjūčio mėn. 18 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Laikas nuo laiko aš gaunu žmonių laiškus, kurie klausia apie moterų vaidmenį surinkime (bažnyčioje) - ar jos turi tylėti ar ne, lyderiavimas, rūbai/ makiažas ir t.t. Jie nori žinoti, ką apie tai sako Žodis, koks turi būti teisingas biblinis tikėjimas ir praktika.

Kai kuriuose sluoksniuose moterims neleidžiama kalbėti tarnavimų metu ir, žinoma, būti valdžios pozicijoje. Yra netgi namų surinkimų, kurie tuo tiki ir tai praktikuoja, lygiai taip, kaip ir tradiciniai surinkimai. Jie kildina savo tikėjimą iš trijų pastraipų; dviejų Rašto vietų 1 Korintiečiams ir vienos Rašto vietos 1 Timotiejui.

Šiose „Savaitės Mintyse“ mane domina trys dalykai; ką sako Raštas, ką daro Dievas šiandien pasaulyje, ir kaip mes turime žiūrėti vienas į kitą, jei mes šias tris Rašto vietas suprantame skirtingai?

Aš tikiu, kad mes turime suprasti šią problemą visų pirma suvokdami kas yra Naujojo Testamento (NT) pamatinės tiesos, ir kaip tai susieta su mūsų gyvenimu Kristuje. Ne vieną kartą NT sako, kad mes visi esame lygūs Kristuje - ir jeigu jūs perskaitysite įvairius žodžius į kiekvieną NT laišką, minėdami šią lygybę, jie rašė kartu vyrams ir moterims.

Tai yra viena iš priežasčių, kodėl 1 Pt 3:7 parašyta, kad vyrai turi gerbti savo žmonas, prisimindami, kad jie kartu yra „gyvenimo malonės bendrapaveldėtojai“. Bendrapaveldėtojai, kaip Petras sako, reiškia, kad jie lygūs vienas kitam gyvenimo malonės atžvilgiu - kiekvienas yra lygios vertės dovana kitam, bet atlieka skirtingas funkcijas santuokoje. Paulius rašė „pašauktiesiems šventiesiems“ (taigi vyrams ir moterims) Romoje. Romiečiams 8:17 pasakyta, kad mes esame bendrapaveldėtojai su Kristumi. Ne tik vyrai ir žmonos yra „bendrapaveldėtojai“, bet visi šventieji iš tiesų yra „bendrapaveldėtojai su Kristumi“. Mes atliekame skirtingas funkcijas Kristaus kūne, bet esame lygūs.

Visi šitie dalykai yra teisingi Dvasioje, nors mes gyvename pasaulyje pilname tradicijų ir papročių, kurie kartais prieštarauja Dievo numatytam keliui. Todėl Rašto aiškinimas turi būti su pažinimu, kad nors mes esame lygūs Kristuje, kartais kultūriniai skirtumai priverčia dovanas plaukti ir veikti skirtingai įvairiose kultūrose.

Paulius susidūrė su tomis problemomis Korinte, ir 1 laiške Korintiečiams randame 2-3 dažniausiai vartojamas eilutes apie moterų tylėjimą tarnavimo metu surinkime. Bet jūs žinote, kad man patinka kontekstas. Taigi prisiminkime, kaip buvo įkurti surinkimai Korinte. Apaštalų darbų 18:4-11 mums pasakoja, kad Paulius gavo savo atsivertusius iš Korinto sinagogos, ir po pasidalinimo atskyrė įtikėjusius į Jėšua žydus kaimyniniame name, kurio savininkas buvo atsivertęs Romos žydas, vadinamas Justu.

Prisiminkime, kad surinkimas buvo įkurtas iš sinagogos. Mes turime neužmiršti, kad sinagogoje vyrai ir moterys buvo atskirti ir tik vyrai galėjo dalyvauti tarnavime, o žmonos turėjo tylėti. Toje kultūroje tik vyrai galėjo būti išsilavinę, o moterys tokios galimybės neturėjo. Štai kodėl Korinto surinkimo nariai taip elgėsi: moterys buvo atskirtos ir tylėjo.

Štai dabar jie visi tapo atgimusiaisiais iš aukšto, kalbančias kalbomis Jėšua mokiniais, ir susirinkdavo pradžioje vienuose namuose, Justo namuose, visi kartu nieko neatskirdami - vyrai, moterys ir vaikai, visi kartu kaip viena didelė šeima Kristuje.

1 Korintiečiams 11 skyriuje Paulius kreipiasi į žmonas, kurios pradėjo nusiimti vualius būdamos Justo namuose. Jis sako 5 eilutėje: „Kiekviena moteris, kuri meldžiasi ir pranašauja neapdengta galva negerbia savo galvos (vyro)...“

Atkreipkite dėmesį, kad jis tai netaiko moterims, kurios meldžiasi susirinkime ir pranašauja - jokių problemų dėl moterų meldimosi ir pranašavimo - problema - vualio nešiojimas. Taigi, kai kurie šiandien naudoja šitas eilutes, kad neleistų moterims kalbėti surinkime, bet tai neteisinga.

Korinto miestą galima prilyginti vartams tarp Europos ir Vidurinių Rytų. Tuo metu ten buvo paprotys ištekejusioms moterims nešioti vualį lygiai taip, kaip dabar Vakaruose nešiojamas sutuoktuvių žiedas. Išlaisvintos Kristuje, nebūdamos sinagogoje ir susirinkdamos drauge su šeimomis gyvenamuose kambariuose, jos nenorėjo nešioti vualių ir juos nusiimdavo, kuomet ateidavo į bažnyčią (Justo namuose) taip, lyg būtų savo pačių namuose. Tokia buvo neoficiali ir familiari atmosfera namų santykiais pagrįstuose surinkimuose.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Bet Paulius liepė laikytis regiono papročių ir nešioti vualius (nes jos svečiavosi svetimuose namuose). Vėliau, mokydamas apie Viešpaties vakarienę ir neatmestina požiūrį į ją, jis sakė jiems deramai nusiteikti, nes visi turėjo savo namus, jei jie norėjo tik pavalgyti ir išgerti (11:21-22). Akivaizdu, kad kartą išlaisvinti iš sinagogos taisyklių jungo, jie pateko į pavojų perlenkti į kitą pusę - į neoficialumą ir netvarką, kai susitikdavo kartu ieškoti Viešpaties ir Jį garbinti.

Nusiimti vualį tomis dienomis prilygtų mūsų laikui, jei ištekėjusi moteris ateitų į surinkimą/ kieno nors namus ir nedelsiant, kartu su batais arba paltu nusiimtų ir savo sutuoktavių žiedą, ką ji gali daryti savo pačios namuose, bet ne namų surinkime. Paulius liepė nusiimti sutuoktavių simbolio susirinkime, bet dėvėti vualius pagerbiant savo vyrą.

Tris kartus 6, 13 ir 16 eilutėse jis prašo jų teisti save pagal tradiciją ir kultūrą. 6 eilutėje jis sako: „O jei žmonai gėda turėti trumpus plaukus, tegul apsigaubia vualiu“- „jei“. 13 eilutėje jis sako: „Teiskite save patys: argi tinka moteriai melstis Dievui neapsigaubusiai?“ Turiu pridėti, kad Romoje moteris nedėvėjo vualių, taip pat ir visoje likusioje Viduržemio jūros regiono dalyje ir tai vieninteliai surinkimai, kurie turėjo dėl to problemų. Ir mūsų kultūroje niekas nesitikė, kad moteris nešios vualį (kaip musulmonės burką). 16 eilutėje jis sako, kad jei kas nors nori ginčytis dėl to „mes neturime tokio papročio surinkime“.

Ir vėl, problema buvo ne dėl to, kad žmonos meldžiasi ar tarnauja Dvasios dovanomis surinkimo metu, bet tai, ar jos susirinkime apsirengę sutinkamai su to meto ir regiono kultūra, tuo pagerbdamos savo santuokas ir vyrus.

Bet vėliau trijuose skyriuose, atrodo, kad Paulius prieštarauja pats sau ir liepia žmonoms iš viso tylėti. „Jūsų moteris surinkimuose tetyli, nes joms neleidžiama kalbėti, jos turi būti klusnios, kaip sako ir įstatymas. Ir jeigu jos nori ko nors išmokyti, tepasiklausia namie savo vyro, nes moterims gėdinga kalbėti surinkime“ (14:34-35)

Kodėl jis sako, kad gerai yra moterims melstis ir tarnauti Šventosios Dvasios dovanomis, kai jos paiso tradicijos derančios ištekėjusioms moterims gaubtis vualiais, o vėliau (atrodo) liepia iš viso tylėti? Ar gali būti, kad Paulius prieštarauja pats sau, ar kad mes turime labiau pasigilinti į kontekstą, kad suprastume, ką jis nori pasakyti (taip).

Prisiminkime, kad Paulius skiria savo laiškus tiek vyrams, tiek ir moterims - „visiems pašauktiems būti šventais“ - 14:26 jis sako jiems: „Kai susirenkate, kiekvienas iš jūsų gali turėti psalmę (garbinimą), doktriną (mokymą), apreiškimą (kažką, ką Dievas jums parodė pastaruoju metu), Dvasios dovanas (kalbos/aiškinimas ir t.t.). Tegu viskas tarnauja kitų ugdymui“.

Prisiminkime, kad tie patys žmonės kažkada buvo atskirti, moteris tylėjo ir buvo neišsilavinę, o dabar jie susitinka viename kambaryje, kaip didelė šeima Kristuje. Ar galite įsivaizduoti chaosą, ir visuomeninio bendravimo įgūdžių ir manierų trūkumą susirinkime, kur siekiama, kad Dievas galėtų veikti taip, kaip nori? Jie turėjo išmokyti kai kurių dalykų apie naujai atrastą laisvę Kristuje.

Pauliaus sako, kad viskas turi vykti taip, kad visi būtų ugdomi, bet prieš tai teigia, kad visi gali dalyvauti, ir tai padeda suprasti pradinį kontekstą. Jis rūpinasi tvarka ir ugdymu susirinkimo metu. Jis pabaigia pastraipą 40 eilute tais pačiais žodžiais, kad viskas būtų daroma „padoriai ir tvarkingai“.

Tai reiškia, jog viskas tarp šitų dviejų teiginių 26 ir 40 eilutėse yra tam, kad viskas būtų daroma padoriai, tvarkingai ir tarnautų visų ugdymui. Taigi pažiūrėkime į teksto turinį tarp teiginių 26 ir 40 eilutėse.

27 eilutėje jis liepia jiems keistis, kuomet meldžiasi kalbomis ir jas aiškina, ir tuomet apriboja tai 2-3 kalbėtojais vienu metu. 28 eilutėje jis sako, kad jei nėra aiškintojo, reikia tylėti ir nesidalinti – jūs nenusidėdate, jei nesidalinate tuo, ką jaučiate, jog jums davė Dievas. 29 eilutėje jis sako tiems, kurie turi pranašiškus žodžius, kad jie kalbėtų paeiliui ir iširtų kiekvieną pasakytą žodį (suteikti asmeniui ir surinkimui teisę priimti arba atmesti pranašišką žodį). 30-31 eilutėse jis vėl liepia laikytis eilės, ir jei tu turi žodį, ir kažkas šalia taip pat turi žodį, nusileisk jam, pasilik ramybėje ir leisk jam kalbėti. 33 eilutėje jis sako, kad visa tai daroma dėl to, kad Dievas nėra sumaišties, bet ramybės Dievas. Visi šitie dalykai yra visuomeniniai įgūdžiai, etiketas ir elgesys, derantis, kuomet esi svečias pas ką nors namuose.

Po to iš karto seka kita eilutė apie žmonas, kurioms reikia tylėti ir jei turi klausimų, klausti savų vyrų namuose. Jis pabaigia 40 eilute ir vėl teigdamas, jog rašymo tikslas, kad viskas būtų daroma padoriai ir tvarkingai. Skyriaus pabaiga.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Visi šitie dalykai yra etiketas ir visuomeninės malonės - laikytis eilės, nekalbėti be eilės, apsvarstyti ir aptarti tai, ką sako kiti, kaip elgtis ir kuomet turi klausimų, nekalbėti be eilės, geriau paklausti namie - aišku, kad tai yra kultūros ir etiketo problema. Štai kodėl Paulius sako joms pranašauti ir melstis 11 skyriuje, bet liepia savo klausimus užduoti namuose. Taigi, mes galime suprasti, kad atėję iš sinagogos, kur jos buvo neišsilavinusios ir kur joms nebuvo leidžiama kalbėti, dabar galėjo sėdėti kartu su šeima svetainėje, melstis ir tarnauti kartu su vyrais Dvasios dovanose, tai buvo visiškas pakoregavimas. Taigi, Pauliaus nurodymai skirti žmonoms, kurios užuot pertraukę susirinkimo eigą, savo klausimus vyrams turi užduoti savo namuose.

Faktiškai Senasis Testamentas nieko nesako apie tai, kad moterys turi tylėti, nors Talmudo rašytojai (rabinai) tai mini. Faktiškai, Abraomas, tikėjimo tėvas, pakluso ir pasidavė Sarai Pradžios 16:2, ir moterys suvaidino daug lemiamų vaidmenų Izraelio istorijoje (tokių kaip Deboros, kuri buvo teisėja). Senasis Testamentas kalba apie tvarką šeimoje ir santuokoje, ir tai panašu į Pauliaus požiūrį, kad Adomas buvo sukurtas pirmas, ir tokia turi būti tvarka santuokoje. Štai koks Pauliaus mokymo kontekstas.

Mes vakariečiai turime savęs paklausti, ar normalu būtų mūsų žmonoms nešioti vualius? Ar normalu mūsų moterims tylėti visuomenėje? Mes turime atskirti pirmo amžiaus papročius nuo Rašto. Taip, vyrai ir moterys yra lygūs, ir turi būti tvarka, pagarba ir abipusis vertinimas santuokoje, ir aišku, kad dovanos veikia nepriklausomai nuo lyties skirtumų. Bet kaip mes pritaikome šitas tiesas kultūroje?

1 Tim 2:9-15 Paulius duoda Timotiejui patarimą Efeze apie tas laisves, kurias ten patyrė žmonos. Problema nebuvo vualiai, kaip Korinte, tai buvo rūbai, kosmetika ir papuošalai. 9 eilutėje Paulius sako žmonoms negarbiniuoti savo plaukų, nenešioti auksinių papuošalų, perlų ar brangių rūbų, ir tuo pačiu atsikvėpimu sako nepasiglemžti valdžios virš savo vyrų, bet „mokytis tyloje“.

Ir vėl, mes turime atskirti Biblijos tiesas nuo tų dienų kultūros. Tiesa ir vėl yra tokia, kad mes esame lygūs Kristuje, bet gyvename kitokioje kultūroje. Todėl Paulius turi duoti patarimą, kaip taikyti tiesą. Jis sakė korintiečiams, kad viskas yra galima, bet ne viskas naudinga, ir ne viskas ugdo" (1 Kor 10:23).

Ar šiandien mūsų kultūroje tinka moterims garbiniuoti plaukus, nešioti gražius rūbus ir papuošalus? Taip, žinoma. Ar normalu vakarų moterims nešioti vualius? (Ne). Todėl Pauliaus nurodymai turi būti suprantami, kaip skirti pritaikyti tiesai tam tikroje kultūroje ir neturi būti taikomi akiai, kaip doktrina be jokių pakeitimų.

Aš manau, kad žmona, kuri moko ar tarnauja dovanose nepasiglemžia savo vyro valdžios, jei jis su tuo sutinka. Aš pirmą kartą tai supratau 1975 metais stebėdamas žymią išgydymo tarnautoją Francis Hunter, kai ji kalbėdavo daug daugiau nei jos vyras Charles, ir naudojo kosmetiką. Ji pasakė, kad ji kalbėdavo, nes jos vyras Charles atpažino, jog jos dovana yra kalbėti ir mokyti, ir jis norėjo pripažinti tą dovaną ir padėti jai plaukti. Taigi, ji nepaveržė valdžios, bet tarnavo jo valdžioje. Dėl kosmetikos ji pasakė: „aš visada tikėjau, kad jeigu tvartą reikia dažyti, tai nudažyk jį“. Mūsų kultūra šiandien sutiktų su ja, bet taip nebuvo Pauliaus laikais.

Ir vėl biblinė tiesa yra tokia, kad mes esame lygūs Kristuje. Ta lygybė tikra, tik kiekvienas turi skirtingą funkciją. Taip pat teisinga, kad šitos dovanos turi būti taikomos kultūroje, kurioje mes gyvename. Ir pagaliau. Tai, ką aš vadinu kultūriniumi ir kontekstiniu požiūriu Korinte, kai kurie tai priima kaip įpareigojimą iš dangaus neleisti moterims/ žmonoms kalbėti susirinkime ir užimti valdžios pozicijos.

Paulius sutiko panašias problemas Romoje, ten viena grupė pasirinko Šabato dieną, o kita būti vegetarais. Rom 14:1-8 jis rašo, kad kai kurie sako, jog viena diena yra šventesnė už kitą. Gali būti, jo dienomis buvo diskusija dėl šeštadienio ar sekmadienio pasirinkimo garbinti Dievą. Tiesa tokia, kad Jėšua yra Šabato Viešpats, ir būtent Paulius sako, kad visos dienos yra lygios, bet kai jie pasirenka vieną ar kitą dieną, tai jie daro dėl Viešpaties, ir mums nereikia dėl to jų teisti.

Jis taip pat pamini žmones, kurie pasirinko būti vegetarais, bet ir vėl, ką jie daro, jie daro tai dėl Viešpaties. Paulius jiems sako nesmerkti vienas kito dėl tokių dalykų. Aišku, kad tai iš dalies yra asmeninis, iš dalies kultūrinis sprendimas.

Svarbu pažymėti, kad jis vadina tuos, kurie išskiria vieną dieną iš kitų ir vegetarus „silpnais tikėjime“, ir sako, kad galite kalbėti apie šitas problemas, bet nesiginčyti. 1 Kor 10 paminima problema, kuri iškilo dėl mėsos parduodamos restoranuose prie pagonių šventyklų. Jų meniu buvo pateikiama vos prieš kelias minutes paaukota stabams mėsa. Paulius sako, kad kai kurie negali valgyti mėsos dėl sąžinės. Šiame kontekste tai atitinka „silpnus tikėjime“ krikščionis. Ir vėl jis sako neteisti, būti jautriems, jei valgote su kuo nors, kurio sąžinė gali būti sužeista dėl to, kad valgysite mėsą kartu su jais, ir liepia vaikščioti meilėje. Štai kodėl jis sako, kad viskas galima (jei norite valgyti mėsą paaukotą stabams), bet ne viskas ugdo kitą asmenį.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Štai ką aš noriu pasakyti: yra daug geraširdžių žmonių, kurie nesupranta tiesos, kad visi vyrai ir moterys ir visos dovanos yra lygios Kristuje, tik skiriasi funkcijos, arba jie tiki, kad Raštas nustato apribojimus moterims tarnauti dovanose. Jie supranta taip, kaip ir santuokoje, moteris turi tylėti surinkime.

Aš suprantu Raštas sako, kad mes visi tarnaujame kaip lygūs, tik laikomės tvarkos santuokoje ir susirinkimo metu. Aš pritaikau Biblijos tiesą laisvoje vakarų kultūroje – vyrai ir moterys yra lygūs ir turi tą pačią laisvę tarnauti. Kai kurie neturi šitos laisvės, ir jie tai daro tikėdami Viešpačiu. Tačiau tie, kurie gyvena šitoje laisvėje, neturi smerkti tų, kurie tokios laisvės neturi.

Turiu pasakyti tiems, kurie supranta šitas eilutes taip, kad žmonos/ moterys turi tylėti susirinkime, kad jie turi problemų atsirinkdami aiškinimą. Pavyzdžiui, jei jie liepia žmonoms tylėti, jog pagerbtų savo vyrus, pasirinkdami tik 1 Kor 11, kad būtų nuoseklūs, jie turi mokyti žmonas nešioti vualį, burką, nes pridera melstis ir pranašauti apsigaubus vualiu. Ir jei nori būti nuoseklūs pagal 1 ir 2 Tim, kur jie mano, kad Paulius liepia neužgrobti savo vyrų valdžios, bet geriau patylėti, jie turėtų taip pat drausti garbiniuoti plaukus, nešioti papuošalus ir puošnius rūbus. Kai kurie mūsų Amish broliai (vert. labai konservatyvi bendruomenė JAV) būtent taip ir elgiasi, ir mes gerbiame juos, nes jie tai daro dėl Viešpaties, bet Paulius vadina juos silpnais tikėjime. Nepaisant šito, kaip broliai Kristuje, mes gerbiame jų pasirinkimus.

Tačiau aš pabaigsiu taip. Kaip žmogui suprasti, ar tai, ką aš moku yra teisinga, ar teisinga tai, ką moko kas nors kitas, kuris aiškina šitas Rašto vietas, kaip nurodymą moterims tylėti? Teisingas būdas spręsti, kas iš Dievo, o kas ne, yra žiūrėti į Raštą taip, kaip mes darėme šiuose pamąstymuose, ir palyginti su tuo, ką Dievas daro pasaulyje. Tai turi sutikti ir patvirtinti vienas kitą, nes Šventoji Dvasia darys tik tai, ką Dievas apibūdino Savo Žodyje. Žodis ir Dvasia visuose dalykuose sutinka.

Jei Dievas visame pasaulyje naudoja ir patepa labai garsias ir matomas moteris/ žmonas, tai turėtų sutapti su tuo, ką moko Raštas, ar gi ne? Ir ar gi mes to ir nepastebime? Visame pasaulyje moterys užima lyderių pozicijas ir Dievas patepa jas. Štai ką daro Šventoji Dvasia, bet Rašte yra dar didesnis to įrodymas, ir apie tai aš čia ir rašiau.

Tai, ką aš čia rašiau, sutinka su Raštu. Ten paminėtos tokios žymios moterys kaip Lidija, kuri įkūrė ir priimdavo savo namuose surinkimą Filipuose; Nymfa priimdavo savo namuose surinkimą Laodikėjoje (Kol 4:15); Andronikas ir Junija, vyro ir žmonos komanda, kuriuos Paulius pavadino apaštalais (Rom 16: 7), Priskila ir Akvilas, kurie paminėti 6 kartus, iš kurių 4 kartus Priskila paminėta pirmoji, tai rodo, kad ji pagrindinė kalbėtoja, ir jie priimdavo surinkimą savo namuose. Aš negaliu pamiršti Febės, diakonės Cezarijoje (Rom16:1) ir daugybės kitų žymių moterų, kurias Paulius Rom 16 paminėjo kaip tarnautojas ir pagalbininkes.

Paulius dirbo vienoje komandoje su moterimis, kurios turėjo valdžios poziciją (netgi apaštalo) ir tomis, kurios priimdavo/ vadovavo vietiniam surinkimui savo namuose, taip pat 3 skyriai iš Pauliaus raštų, kuriuos aš minėjau, kartu su kultūrinio ir plačiu bibliiniu kontekstu, aiškiai parodo, kokia laisvė suteikta moterims Kristuje.

Žodis ir Dvasia sutinka. Tai, ką šiandien daro Šventoji Dvasia pasaulyje sutinka su Raštu, kaip išaiškinta šiame straipsnyje. Bet tiems, kas aiškina Raštą kitaip, tai ką jie daro, jie daro Viešpačiui, ir mes, nenorėdami sugriauti jų tikėjimo, pasilieiname meilėje jų atžvilgiu.

Sunkumai dažnai prasideda tada, kai moteris arba pora, kuri anksčiau praktikavo moterų tylėjimą ir nebuvimą valdžios pozicijoje, pradeda Žodyje ir per Šventąją Dvasią atrasti savo laisves. Dažnai tai veda į pasikeitimą santykiuose tarp draugų, santykiuose surinkime, ir įžengimą į naujus dalykus su naujais draugais tikėjime ir džiaugsmu naujoje laisvėje, ir tai gali gąsdinti. Bet kai žmogus žino, kad Šventoji Dvasia veda juos ir jie gali tai matyti Žodyje, nėra kelio atgal į tai, kas tėra žmogaus sukurti apribojimai.

Jei kas nors iš šitų žmonių tai skaito, aš tiesiu jums pagalbos ranką... tokie pamąstymai šiandien.

Gausių palaiminimų!

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com